
[2013-27-RE](#)

CAUSA 2013-27-RE

Aute del Tribunal Constitucional del 4-11-2013 relatiu al recurs d'empara 2013-27-RE

Número de registre 406-2013. Recurs d'empara

Aute del 4 de novembre del 2013

BOPA núm. 55, del 20 de novembre del 2013

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional, el 3 de setembre del 2013, per la representació processal del Sr. José Maria Soriano Garcia, mitjançant el qual interposa un recurs d'empara contra l'aute del 25 de juliol del 2013, dictat per la Secció d'Instrucció de la Batllia, i contra els autes de l'1 i del 26 d'agost del 2013, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució i atès que demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret fonamental esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que reposi a la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries;

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal de l'1 d'octubre del 2013;

Escoltat l'informe del magistrat ponent, Sr. Carles Viver Pi-Sunyer;

Antecedents

Primer

El 27 de juny del 2013, la Batllia va decretar el processament del Sr. José Maria Soriano Garcia per uns presumptes delictes: delicte major continuat de tràfic de droga tòxica cocaïna en gran quantitat, delicte major d'associació il·lícita i delicte menor de consum continuat de droga tòxica cocaïna. A més, es va decretar la presó provisional per aquesta causa.

Segon

El 19 de juliol del 2013, la defensa del Sr. José Maria Soriano Garcia va sol·licitar la seva llibertat provisional.

Tercer

El 25 de juliol del 2013, la Secció d'Instrucció de la Batllia, mitjançant aute, va decidir desestimar la sol·licitud de llibertat provisional i va decretar el manteniment de la presó provisional del processat.

Quart

La representació processal del Sr. José Maria Soriano Garcia va formular un recurs d'apel·lació contra aquesta decisió i, l'1 d'agost del 2013, el Tribunal de Corts va dictar un aute que desestimava el recurs d'apel·lació esmentat i confirmava el manteniment de presó provisional acordada per la Batllia, ja que era conforme amb les disposicions dels articles 103.2 i 103.6 del Codi de procediment penal.

Cinquè

La representació processal del Sr. José Maria Soriano Garcia va interposar, aleshores, un incident de nul·litat d'actuacions contra aquesta desestimació pel fet que considerava que s'havien vulnerat els seus drets a la jurisdicció i a un procés degut, ja que els autes de la Batllia i del Tribunal de Corts no s'havien pronunciat en relació amb diverses al·legacions d'aquesta part i, perquè també s'havia vulnerat el dret a la presumpció d'innocència, ja que no hi havia en les actuacions cap prova de càrrec que pogués desvirtuar-la.

Sisè

El 26 d'agost del 2013, el Tribunal de Corts, mitjançant aute, va desestimar aquest incident de nul·litat d'actuacions.

Setè

El 3 de setembre del 2013, la representació processal del Sr. José Maria Soriano Garcia, va interposar un recurs d'empara contra l'aute del 25 de juliol del 2013, dictat per la Secció d'Instrucció de la Batllia, i contra els autes de l'1 i del 26 d'agost del 2013, dictats pel Tribunal de Corts, per una presumpta vulneració del dret a la jurisdicció, reconegut a l'article 10 de la Constitució.

De manera més concreta, aquesta part al·lega que s'haurien vulnerat els drets a la jurisdicció i a un procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, ja que les decisions de la justícia ordinària no s'haurien pronunciat sobre diverses al·legacions d'aquesta part: d'una banda, no han respost a la justificació de la situació econòmica del recurrent que demostraria que no tenia necessitat de dedicar-se al tràfic de productes estupefaents, i, d'altra banda, s'hauria vulnerat el dret a la presumpció d'innocència pel fet d'haver imputat el recurrent sense una prova de càrrec, quan, a més, els pretesos indicis invocats s'havien desvirtuat.

Després de recordar, la jurisprudència constitucional en relació amb les condicions que han de revestir els pronunciaments judicials i que la manca d'un pronunciament sobre un dels arguments de

la defensa pot incórrer en una incongruència constitucional, reitera que el Tribunal de Corts no va donar cap contesta en relació amb la situació econòmica del recurrent del qual aquesta part havia aportat la prova.

Pel que fa a la vulneració de la presumpció d'innocència del recurrent, desvirtua cadascun dels indicis al·legats pels tribunals ordinaris (les gravacions telefòniques demostrarien el contrari del tràfic que se li imputa i que la compra de producte estupefaent era per consum propi; respecte del patró de consum demostra que el recurrent és consumidor esporàdic-compulsiu i que ha seguit un procés de desintoxicació, etc.).

Així mateix, destaca que no hi ha risc que el recurrent se sostregui a la Justícia cas d'estar en llibertat, ja que és resident des de l'any 2008 i la seva família, i en particular el seu fill, estan arrelats al país.

Destaca igualment que de les actuacions efectuades fins ara, es podrà confirmar que l'adquisició de droga era pel propi consum i no per revendre a tercers. També, per tant, no se li podrà imputar cap delictes d'associació il·lícita.

Per tots aquests motius, aquesta part considera que la decisió de mantenir el recurrent en situació de presó provisional vulnera l'article 10.2 de la Constitució, ja que no existeixen en els autes elements probatoris de càrrec que ofereixin certesa sobre els fets imputats, i cal tenir en compte que la càrrega de la prova correspon a l'acusació i que qualsevol insuficiència de la prova ha de concloure a la no imputació.

Per acabar, demana al Tribunal Constitucional que atorgui l'empara sol·licitada, que declari la vulneració del dret fonamental esmentat, que anul·li les resolucions objecte de recurs i que reposi a la part recurrent en la plenitud del seu dret mitjançant l'adopció de les mesures necessàries.

Vuitè

L'1 d'octubre del 2013, el Ministeri Fiscal va presentar un informe en què manifesta, en primer lloc, que el recurrent no ha esgotat totes les vies de recurs i els mitjans de defensa dels drets que al·lega, ja que la causa està tot just en fase d'instrucció (article 94 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

En segon lloc, pel que fa al fons, el Ministeri Fiscal no comparteix les al·legacions esgrimides en l'escrit de recurs d'empara. Segons el seu parer s'ha contestat de manera completa i lògica a la petició de llibertat provisional. Tant el batlle com el Tribunal de Corts van estimar que del material probatori i dels indicis que obraven en les actuacions, i concretament de les intervencions telefòniques, es desprenien elements suficients per considerar-lo responsable dels delictes pels quals va ser processat. Així mateix, les dues jurisdiccions ordinàries van motivar clarament les raons concretes, fonamentades en els apartats 2 i 6 de l'article 103 del Codi de procediment penal, per les quals la seva petició es desestimava.

Després de recordar la jurisprudència constitucional en relació amb la incongruència omissiva, destaca que es va valorar expressament la situació econòmica del recurrent com a element suplementari als altres indicis existents, sense necessitat d'entrar a valorar de manera expressa el document aportat pel recurrent, ja que de l'argumentació dels autes es desprèn implícitament el seu rebuig.

Pel que fa a la vulneració del dret a la presumpció d'innocència pel fet de la inexistència de prova de càrrec suficient, el Ministeri Fiscal considera que trobant-se encara la causa en instrucció, és molt preliminar pretendre que s'ha vulnerat aquest dret, ja que encara no se l'ha condemnat. El batlle instructor, d'acord amb els articles 99 i 103 del Codi de procediment penal, ha fet una valoració inicial dels indicis i dels elements obrant en autes i va dictar l'aute de processament en què decretava la presó provisional, aute en el qual raona i motiva les raons que el van dur a aquestes decisions.

Seguidament, recorda les funcions del Tribunal Constitucional i conclou que el recurrent pretén que es valori el contingut dels motius del manteniment de la presó provisional i no l'existència dels mateixos, és a dir, que pretén una valoració dels elements de fet, cosa que no correspon al Tribunal Constitucional.

Per acabar, el Ministeri Fiscal demana la inadmissió a tràmit d'aquest recurs d'empara per una manca manifesta de contingut constitucional (article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional).

Fonament jurídic únic

Com s'ha exposat amb deteniment en els antecedents, el recurrent en empara sosté que les tres resolucions recorregudes, aquella que denega la petició de llibertat, aquella que desestima el recurs d'apel·lació interposat contra aquesta denegació i aquella que desestima el subsegüent incident de nul·litat d'actuacions, han vulnerat els seus drets a la jurisdicció i al procés degut, reconeguts a l'article 10 de la Constitució. El recurs fonamenta aquesta pretensió en dos arguments: d'una banda, s'al·lega que les resolucions objecte de recurs incorren en incongruència omissiva pel fet de no donar resposta a l'al·legació relativa a la seva situació econòmica, que demostrava que no tenia necessitat de dedicar-se al tràfic de productes estupefaents i, d'altra banda, se sosté que s'ha vulnerat el dret a la presumpció d'innocència, ja que la imputació de la qual porta causa, la presó provisional, no es sustenta en elements probatoris de càrrec que ofereixin certesa sobre els fets imputats.

Cap d'aquestes dues pretensions es pot acollir.

Per denegar la pretesa incongruència omissiva basta llegir el paràgraf cinquè del primer considerant de l'aute del Tribunal de Corts que desestima el recurs d'apel·lació i, molt especialment, l'extens paràgraf cinquè del primer considerant de l'aute del mateix Tribunal que resol l'incident de nul·litat d'actuacions. Aquesta simple lectura confirma que la referida al·legació va ser analitzada pel Tribunal de Corts i aquest va exposar de manera clara i detallada els motius en els quals basava la decisió adoptada després d'aquesta anàlisi. A més, cal tenir en compte que la qüestió de la situació econòmica del recurrent no és l'únic ni el principal motiu en què es basen les resolucions recorregudes a l'hora de decretar o de corroborar la presó provisional i aquests altres motius eren suficients per justificar per si mateixos la decisió adoptada i estaven, també, suficientment motivats. En suma, les resolucions donen resposta a les pretensions i als raonaments al·legats pel recurrent i aquest coneix a bastament els fonaments de la decisió adoptada.

En relació amb la manca d'elements probatoris també la simple lectura de les resolucions objecte de recurs posa en evidència que tant la Batllia com el Tribunal de Corts adueixen una pluralitat de fets en què basen els indicis en els qual es fonamenta la imputació i posterior declaració de presó provisional i cap dels raonaments en què es sustenten aquests indicis es pot considerar lògicament o jurídicament irraonables. En tot cas, en el plenari i en la fase d'apel·lació el recurrent podrà al·legar

sobre la suficiència o no de la prova.

Les consideracions precedents porten a la inadmissió del recurs d'empara per manca manifesta de contingut constitucional de la infracció denunciada (art. 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional) en la interpretació que ha donat a aquesta clàusula aquest Tribunal Constitucional i altres tribunals, com el Tribunal Europeu dels Drets Humans, en el sentit que de la demanda es dedueix de manera incontrovertible que la pretensió al·legada no pot prosperar, ja que la denúncia no té cap base constitucional (vg. p. ex. aute del 8 de setembre del 2006, causa 2006-8-RE; aute del 13 d'octubre del 2010, causa 2010-24-RE; aute de l'11 de juny del 2013, causa 2013-10-RE).

Per tot allò que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2013-27-RE interposat per la representació processal del Sr. José Maria Soriano Garcia contra l'aute del 25 de juliol del 2013, dictat per la Secció d'Instrucció de la Batllia, i contra els autes de l'1 i del 26 d'agost del 2013, dictats pel Tribunal de Corts.

Segon

Notificar aquest aute a la representació processal del recurrent, al president de la Batllia, al president del Tribunal de Corts i al Ministeri Fiscal.

Tercer

Publicar aquest aute, d'acord amb allò que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, el 4 de novembre del 2013.

Juan A. Ortega Díaz-Ambrona Laurence Burgorgue-Larsen

President

Vicepresidenta

Carles Viver Pi-Sunyer Pierre Subra de Bieusses

Magistrat

Magistrat